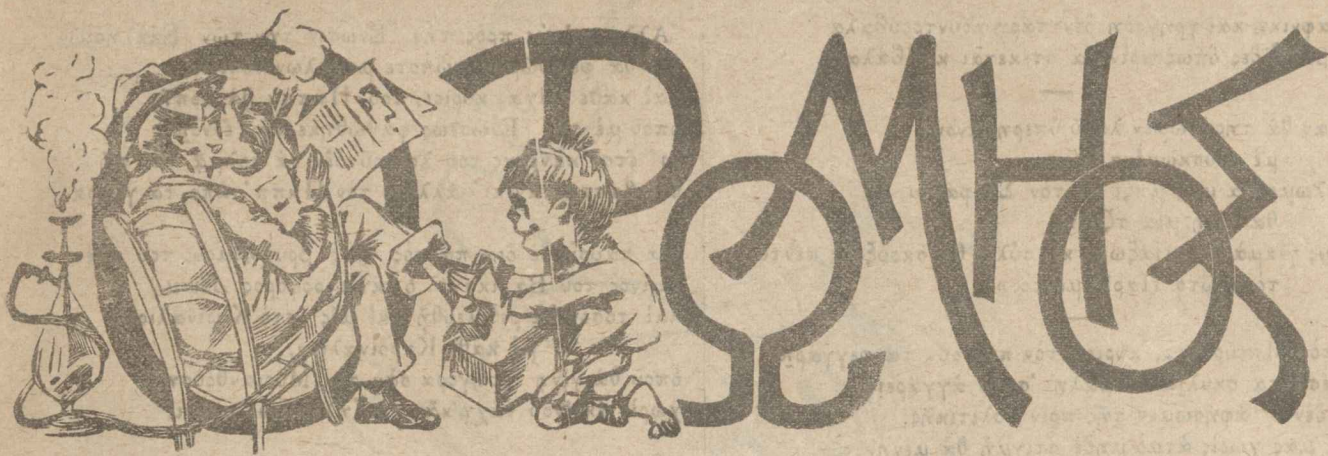




ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐννενήντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νᾶναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ ψᾶμε κι' ἄλλα τόσα

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή. — ἑνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ ἑστὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντός εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Εἰκόστη Ὀκτωβρίου κι' ἐννάτη,
μαῦρο πένθος σὲ κάθε Παλάτι.

Ποῦντος ὀκτακόσα τέσσερα κι' ὀγδόντα,
τὸν κουδούναρό σου, κύρ Βασίλη, βρόντα.

Ὁ μέγας φαυλοφρόνος Φαδουλῆς —
τὴν ἑναρξιν κηρύττει τῆς Βουλῆς.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἀνέλπιστα κι' ὁ Βασιλεὺς ἀκόμα,
ποῦ μόλις χθὲς ἐπάτησε τῶν Ἀθηνῶν τὸ χῶμα,
πάει νὰ δώσῃ τὸ παρὼν ὅστου Τσάρου τὴν κηδεῖαν
καὶ λόγο δὲν θὰ βγάλῃ,
καὶ σαχλαμάρα ὅτῃς Βουλῆς τὴν τόσῃ ἀηδίαν
θὰ προστεθῇ μεγάλη.

Ἀφοῦ τὸ Κοινοβούλιον ἀδύνατον ἀλλέως
τὰς πύλας του ν' ἀνοίξῃ,
ἐκτὸς ἂν κάποιος εὐγλωττος ἀντὶ τοῦ Βασιλέως
τὴν ἑναρξιν κηρύξῃ,
γι' αὐτὸ ἀνέλαθα κι' ἐγὼ μὲ κόπον μου πολὺν
θέλωντας καὶ μὴ θέλωντας ν' ἀνοίξω τὴν Βουλὴν.

Μετὰ χαρᾶς παρατηρῶ τοῦ κράτους τοὺς φαγάδες
τὰ μάτια νὰ γουρλώνουν,
καὶ τὸ μακρὺ ζωνάρι των γιὰ φοβεροὺς καυγάδες
ἐδῶ κι' ἐκεῖ ν' ἀπλώνουν,
κι' αὐτοὶ ποὺ φαίνονται πολλοὶ χυμοῦν εἰς τοὺς ὀλίγους
κι' οἱ τράγοι τράγους κουτουλοῦν κι' οἱ Ἰόρεις τοὺς Οὐίγους.

Μετὰ χαρᾶς παρατηρῶ τὴν μία κι' ἄλλη στρουγγα
κι' ἀκούω τὰ κουδούνια σας νὰ κάνουν τάχα τούγκα.

Νεραΐδες ποῦ δὲν φαίνονται χρυσὰ στεφάνια πλέκουν
κι' αἱ σχέσεις μας μὲ τὸν παρᾶ, ποῦ τὸν θαρροῦμε στίγμα,
τότε θὰ καταλάβετε εἰς τί σημεῖον στέκουν
ἂν ἐξ αὐτῶν ἀφαιρεθῇ τὸ πρῶτον πρῶτον αἶγμα.

Ἄν ἐρωτᾶτε, κύριοι πατέρες τῶν Ἑλλήνων,
εἰς τί σημεῖον ὁρίσκονται κι' αἱ σχέσεις μετ' ἐκείνων,
ἐν ἄλλοις λόγοις δηλαδὴ μετὰ τῶν θανασιτῶν,
ποῦ δὲν ἐσύμφερε ποτὲ νὰ κόψωμεν τὴν σχέσιν,
χάρης εἰς τὸν Χαρίλαον, Σωτήρα σεβαστόν,
νομίζω πῶς εὐρίσκονται εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν.

Ὁ δὲ Τζῶν Λόμπκιν ἐσκουξε ἀπὸ τὴν Ἑγγλετέρα
πῶς ὅστους Ρωμηοὺς χρειάζεται τιμὴ περισσότερα
κι' ὅχι μονάχα ὁ παρᾶς, ποῦ φθείρεται καὶ φθείρει,
χωρὶς νὰ ξέρῃ, κύριοι, τὸ μπόσικο κορμὶ
πῶς σὰν τὸν ἔχω μπόλικο τὸν ἄτιμον Ἀργυρή
ἀπὸ τὰ βραχοπόδια μου θὰ τρέχῃ κι' ἡ τιμὴ.

Ἄς μάθῃ δὲ κι' αὐτός ὁ Τζῶν πῶς ἀπ' αὐτὸν ἐμεῖς
γνωρίζομεν καλλίτερα τὰ χρῆμα τῆς τιμῆς,
τοῦ κράτους δ' ἡ Κυβέρνησις, καθὼς καθεὺς ξέρει,
ἀπὸ καινούρια σχέδια τσαπέλαις θὰ σᾶς φέρῃ.

κι' ἂν ξαφνικὴ καὶ γρήγορη δὲν πάρῃ κουντρουδάλα εἰς τῆς βαλθίδες ὅπως πρὶν θὰ στέκεται καθβάλα.

Τὴν δόξαν θὰ τηρήσωμεν λαοὺ ὑπερηφάνου
μέ φουσκαμένα λόγια,
ἢ δὲ διπλωματία μας μαζί με τὸν Στεφάνου
θὰ γίνη μία τζόγια,
κι' οὐλοὺς γιὰ μὰ θὰ σκιαζώμε κι' οὐλοὶ θὰ σκούξουν «ἐντὸ
τὸ πρῶτο Παρλαμέντο.»

Κι' ἂν τὸν Μπουρλότο, κύριοι, τὸν πιάσουν τὰ φεγγάρια
ὅλα τὰ δέσποτα σκυλιὰ θὰ βάλῃ 'στὴν ἀγγάρεϊα,
κεραϊὰν δὲν θ' ἀφήσωμεν τῆς πρὶν πολιτικῆς,
ὁ στόλος μας χωρὶς ἀτμό μηδὲ στιγμὴ θὰ μένῃ,
μὰ πάντοτε γυμνάσια θὰ κάνῃ τακτικῆς
ἀπ' τῇ μεγάλῃ Κούλουρη ὡς 'στὴ Φανερωμένη.

Ὁ Μπούμπουλης 'στὸν Ναύσταθμο συχνὰ θὰ φέρνῃ γύρα
ὅτ' ἐμὸς κύριος, κι' ὅτ' ἐμὸς κύριος, δὲν εἶναι δὲ κι' ἀπίθανον τὰ θωρηκτὰ τὰ μαῦρα
λευκὰ νὰ πάρουν χρώματα,
καὶ σπαθοφόροι μερικοὶ 'στῆς φούριας τῶν τὴν λαύρα
νὰ πολεμοῦν με στρώματα.

Τὸν ἑρόμον θ' ἀνακόψωμεν τῆς μοίρας τῆς κακῆς,
τὸ χῶμα θὰ ποτίσωμεν ἀρούρης διψαλίας,
μὰ καὶ τὰ κράνη, κύριοι, τῆς Ἀστυφυλακῆς
θὰ τάντικαταστήσωμεν με περικεφαλαίας,
κι' ὅποιος γιὰ τὴν Κυβέρνησιν τοῦ νὰ μουρμουρίζῃ
μ' ἐκείνας τὸ κράνιον του εἰς δύο θὰ χωρίζῃ.

Ἐφ' ἑτέρου περισσότερα θὰ βγοῦνε μανιφέστα,
κι' ὅσο γιὰ Δικαστήρια, Παιδείας καὶ τὰ ρέστα,
αὐτὰ νομίζω, κύριοι, καὶ τώρα ὡς καὶ πρότερον
πῶς εἰς σημείον δὲν 'μποροῦν νὰ φθάσουν τελειότερον,
κι' ἀδίκως γιὰ τὴν προκοπὴ τῶν κλάδων τούτων σκούζω
γιὰτὶ βουνὸ ποῦ φαίνεται δὲν θέλει κολαούζο.

Ὅλοι γιὰ κάθε κλάδο μας τραβήξετε κορδέλα
κι' οὔτε μὰς σκιαζεῖ σὰν καὶ πρὶν τοῦ κλέφτ' ἢ φουστανέλα,
κηλὶς ληστείας τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ μὰς κηλιδώνῃ
κι' ὅταν ἐλθῇ τὸ χαρὸν τοῦ Μάρτη χειλιδόνι
τότε κι' ἐκεῖνον τὸν Τσουλῆ 'στὰ πράσσα θὰ τὸν πιάσωμε
καὶ τὸ ψιλὸ μας τὸ νερό 'στὸ φέσι του θ' ἀδειάσωμε.

Ἐν τούτοις μετὰ φρίκης μου σὰς ἀναγγέλλω τόσης
πῶς ἀπειλεῖτ' ἐξαφνικὴ τοῦ Παρθενῶνος πτώσις,
ἂν τύχῃ δὲ νὰ γκρεμισθῇ τὸν τρέχοντα χειμῶνα
πρὶν ἢ σοφὴ ἐπιτροπὴ τὴν γνώμην τῆς ἐκφέρει,
θὰ κάνωμε τοῦ γούστου μας καινούριον Παρθενῶνα
νὰ πάῃ νὰ γκρεμίζεται ἢ καθεμία Μαίρη.

Ποτὲ δὲν πρέπει ἐκ τῆς γῆς τῶν νέων Ἀθηνῶν
νὰ λείψῃ Παρθενῶν.

Κι' ἂν 'τόλμησαν πατόκορφα οἱ ξένοι νὰ μὰς λούσουν
καὶ με τὸν Παρθενῶνα,
σκεφθῆτε πῶς χωρὶς αὐτὸν ταῦτιά μας τί θ' ἀκούσουν
τὸν μέλλοντα αἰῶνα.

Ἀλλὰ κι' ὡς πρὸς τὴν ἑνωσὶν τὴν τῶν Ἐκκλησιῶν
δὲν θὰ φεισθῶμεν πώποτε μεγάλων θυσιῶν,
καὶ κάθε τρίχα, κύριοι, τοῦ Πάππα θὰ κοπῇ,
ὅπου με τῆς ἑνώσεως φαγώθηκε τὴν ἐννοίαν,
κι' ἔτσι κανέναν τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ τοῦ μὰ νὰ 'πῇ
ὅτι βαστᾷ σὰν κι' ἄλλοτε τὸν Πάππ' ἀπὸ τὰ γένεια.

Θὰ παύσῃ δὲ διὰ παντὸς τοὺς βρυχηθμούς του πλῆον
ἐκεῖνος τοῦ Βατικανοῦ ὁ σκηπτροφόρος Λέων,
καὶ τόσον θὰ ρεζιλευθῇ καὶ μὲς 'στὸ Κυρινάλιον
μέ κάθε Καρδινάλιον,
ὅπου θὰ γίνη 'γρήγορα σὰν τὸν Μυριανθούση
χωρὶς ἐκεῖνον νάχῃ κὰν τὸ ζηλεμένο μουσι.

Οὐχ ἦττον καὶ γιὰ τῆς Βουλῆς τὸ δοξασμένον κτίριον
ὑπέστημεν μαρτύριον,
ὁ δὲ Σωτήρ ἐκ πτώσεως ἐσκέφθη νὰ μὰς σώσῃ
κι' ἐσκέπασε τὴν στέγην τῆς διὰ καραβοπάνου,
καὶ πιθανὸν ἀργότερα νὰ μὰς τὴν χαμηλώσῃ
ποῦ νὰ τὴν φθάν' ἢ κορυφὴ τοῦ δίου Καραπάνου.

Κουδοῦνι δὲ μὰς ἔφερε ὁ κύρ Βασίλης ὁμειον
μ' ἐκεῖνο ποῦ βροντοκοπᾷ εἰς τὴν Βούλῃν τῶν Γάλλων,
εἰς τοῦτο πρέπει τῆς Βουλῆς ὁμόφωνον ἐγκώμιον
καὶ παῦσιν μὰς ὑπόσχεται τρικυμιῶν μεγάλων,
κι' ὅποιος τὸ 'δῇ βουβαίνεται κι' ὅποιος τ' ἀκούσῃ τρέμῃ
καὶ τὰ λουριά μαζεύονται τοῦ καθενὸς βαρέμῃ.

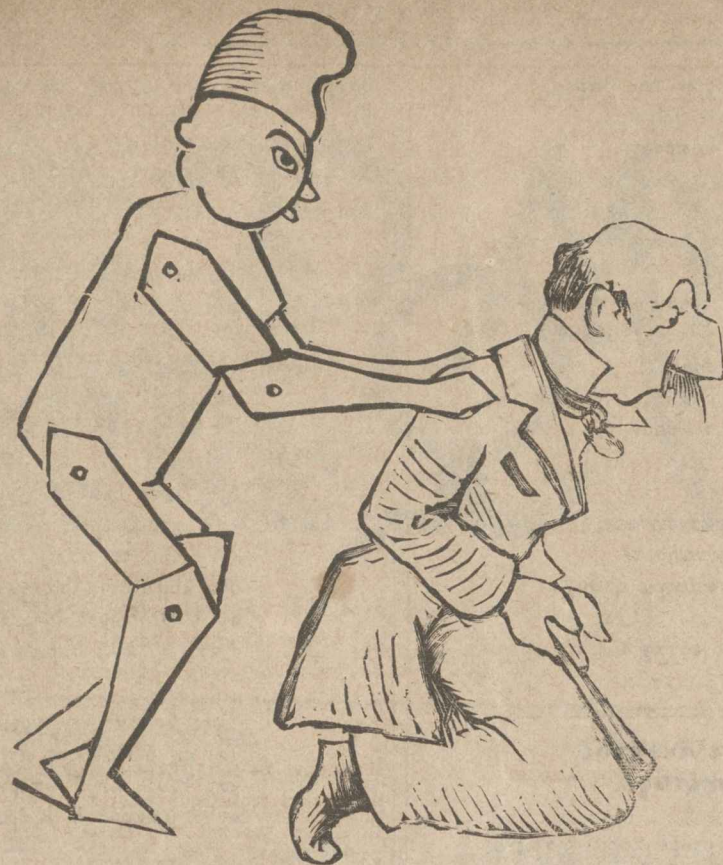
Εἰς ὅλους σας τὸ συνιστῶ καὶ κάνετ' εὐταξία,
εἰναι κουδοῦνι Γαλλικὸ μέ βρόντο καὶ μ' ἀξία,
κι' ἂν ὁ καθένας ἀπ' αὐτὸ τὰς ἐξω σχέσεις κρίνῃ
χωρὶς μέγαν σχόλια εὐθύς θὰ πάρῃ κάθο
πῶς τῶν Ἑλλήνων ἢ πατρὶς πρὸς τὴν Γαλλίαν κλίνει
καὶ 'στὸν Στεφάνου μας θὰ 'πῇ «ἀφέντη σκιαθὸ σκιαθὸ».

Μεγάλα δ' ἐγγυώμεθα καλὰ πρὸς τοὺς πατέρας
ὅσα σκορπᾷ τὸ δεξιὸν τῆς Ἀμαλθείας κέρας,
κι' ἂν ἄλλοτ' ἐνίκησάμεν 'στὰς Πλαταιῖδας ἐκεῖ
τοῦ Ξέρξη τοῦ περιφανοῦς τοῦ Πέρσας τοῦ χαλίδας,
ἐκ τῆς Περσίας σήμερα θὰ φθάσῃ τουμπεκί
χάριν καμπόσων Βουλευτῶν, ποῦ πίνουν ναργιλέδες.

Μεταβολὰς 'στὸ σύστημα πολλῶν Ἐξουσιῶν
ἐντὸς μικρὰς θὰ φέρωμεν τοῦ χρόνου παρελεύσεως,
καὶ τώρα με τὴν ἑνωσὶν τὴν τῶν Ἐκκλησιῶν
κυττάζω καὶ τὴν ἑνωσὶν τῆς Ἀντιπολιτεύσεως,
κι' ὡς δύσκολον κι' ἀδύνατον κανέναν δὲν τὸ κρίνει
πῶς τόσαις στρώγγαις εἰμποροῦν νὰ ζήσουν ἐν εἰρήνῃ.

Μὲ θάρρος δὲ σὰς βεβαιῶ καὶ μ' εὐσυνειδησίαν
πῶς φαίνεται εὐκολώτερον νὰ 'δῇτε τασσομένην
ὑπὸ τοῦ Πάππα τὴν Ἀρχὴν ἐκάστην Ἐκκλησίαν,
ἢ τὴν Ἀντιπολιτεῦσιν τὴν σκυλοτραγωμένην
ὑπὸ τὴν δύναμιν ἐνὸς τσοπάνη καὶ Ποντίφηκος,
κὰν Ράλλης τοῦτος λέγεται, κὰν Θεόδωρος μανιφίκας.

Ὅμως μ' ἐλπίδας μυστικὰς ἐξ ὑψηλοῦ κυττάζω
τὸ βλέμμα τῆς τζού,
καὶ 'στὴν Ἀντιπολιτεῦσιν τὴν παρδαλὴν φωνάζω:
«ἀπόρτ καὶ ξὶ ξὶ ξὶ.»



Ὁ Φασουλῆς βιάζει τὸλόρο τοῦ κολλάρου
μὲ τὸ στανεῖο νὰ κάνῃ μετάνοια γιὰ τὸν Τσάρο.

προτρέπω δὲ μετὰ σπουδῆς τὰς διαφόρους σπείρας
ν' ἀρπάξουνε τὸ κόκκαλο, ποῦ γλείφει ὁ Σωτήρας.

Σκέψεις κρυφὰς καὶ φανεράς ρητόρων κοσινίζω
κι' ἐξονυχίζω τὸ παρόν 'στὸ μέλλον ἀτενίζω,
ἐνῷ δ' ἐμπρὸς μας φωτεινὴ διέρχεται βολίς
τὴν μετ' ὀλίγον ἐναρξὶν κηρύττει τῆς Βουλῆς
ὁ Συνταγματικώτατος πολίτης Φασουλῆς,
ἀναπληρῶν ἐνίοτε ἀπόντας Βασιλεῖς.

Ὁ Τρικουπὴς με κιμάρι πρὸς τοὺς Ὑπουργοὺς λιμάρει.

Ἐτοῦ Τσάρου τὸ μνημόστυνον ἐγονατίσαν ὅλοι,
μὰ σεῖς δὲν 'γονατίσατε,
τοιυτοτρόπως δὲ καὶ σεῖς καθὼς ἐμὲ, μαριόλοι,
τὴν πόζα σὰς 'κρατήσατε,
γιατὶ δὲν πάει, Σύμβουλοι, 'στὴν σοβαρότητά μας
σὰν τοὺς λοιποὺς νὰ κλίνωμεν κι' ἐμεῖς τὰ γόνατά μας.

Ἀκούτ' ἐκεῖ τοῦ Σαββαῶθ τὴν χάριν νὰ ζητήσω
νὰ θέλουν σῶναι καὶ καλὰ κι' ἐγὼ νὰ γονατίσω;
Κι' ἂν ὁ καθένας ἐσκυφῇ με προσευχὴν 'στὸ στόμα
κι' ἂν ἐκλινῇ τὰ γόνατα κι' ὁ Βασιλεὺς ἀκόμα,
ὅμως σὰς λέγ' ὀρθὰ κορτὰ πῶς γιὰ κανένα Τσάρο
δὲν ἔμαθα τὸ νόρον μου ποτὲ νὰ στραπατσάρω.

Τὶ νὰ σὰς πῶ!... δὲν εἰμπορεῖ νὰ κύπητῃ καὶ πρὸ Θρόνων
τόνους τῶσων χρόνων,
κι' ὅποταν ὅλους μπουρμύητα γονατιστοὺς τοὺς εἶδα,
ὁ νοὺς μου, φίλοι Σύμβουλοι, ἐπῆγε νὰ σαστίσῃ...

ἄνθρωπος ποῦ 'συνείθισε νὰ στέκῃ 'στὴν βαλθίδα
εἶπέτε μου, παρακαλῶ, 'μπορεῖ νὰ γονατίσῃ;

Ναὶ μὲν κι' ἐγὼ 'στὸν Σαββαῶθ μεγάλην τρέφω πίστιν
κι' ἀμφιβολίαν δὲ αὐτὸν δὲν ἔχω ἐλαχίστην,
ἀλλὰ κι' αὐτὸς καμμιά φορὰ θάρρῳ Γκράν-Ντούρ πῶς εἶναι
κι' ὅταν μὲ λέγῃ σοβαρῶς «τὰ γόνατά σου κλίνει»
ἀμέσως σὰν Πρωθυπουργὸς κορδόνισμαι 'μπροστά του
καὶ δὲν ψηφῶ πολὺ πολὺ τὰ διατάγματά του

Τὴν πλειονοψηφίαν μου κι' ἐμπρὸς του δὲν ξεχάνω,
σπανίως δὲ συμβιβασμὸν καὶ με τὸν Πλάστην κάνω,
κι' ἂν κάποτε τὸν προσκαλῶ νὰ βοηθῇ τὸ κόμμα
ἢ μὴ μὲν δὲν ἔμαθε νὰ τριβεται 'στὸ χῶμα,
ἀλλ' οὔτε σκύβω ταπεινῶς καθὼς οἱ καλογέροι,
ποῦ ξέρον με τῆς μύτης τῶν νὰ τρίβουν τὸ πιπέρι.

Ναὶ μὲν κι' ἐγὼ Χριστιανὸς σὰν ὅλους εἰμαι πούρας,
ἀλλ' ὅλοι γύρω μου σκυτοὶ κι' ἐγὼ σὰν στύλος γούρος,
κι' ὅταν μονάχος εἰμὲν ὀρθὸς με τοὺς Συμβούλους
ὅλους τοὺς ἄλλους 'νόμισα καπέλι μου καὶ δούλους,
κι' ἐπίστευσά γιὰ μὴ στιγμὴ πῶς ἐσκυψαν γιὰ 'μένα
καὶ Βασιλεῖς καὶ Πρεσβευταὶ με χεῖρα σταυρωμένα.

Ἐκάματε πολὺ καλὰ ποῦ δὲν ἐγονατίσατε
κι' ὅλους ὑπὸ τὴν πτέρυν σὰς τοὺς ἐσταλαπατίσατε.
Ποτὲ μὴ συνειθίζετε εἰς τὴν γονυκλισίαν,
πρὸς τὰς βαλθίδας πάντοτε ἢ φυσὶς σας νὰ ρέπῃ,
ἐπειτ' ἀπαγορεύεται κι' ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν
καὶ μόνον τὴν Πεντηκοστὴν νὰ σκύβῃς ἐπιτρέπει.

Μὴν ἔχετε παντάπασιν εἰς τὴν ψυχὴν σας βάρος,
τὸ κάθε σας γονάτισμα θὰ πῆγαινε χαράμι,
ἐπειτα τί σὰς ἔκανε ὁ μακαρίτης Τσάρος,
ἢ τί κι' ὁ νέος σκέπτεται πρὸς χάριν σας νὰ κάμῃ;
Λοιπὸν γιὰ Τσάρους εὐκολὰ κανεῖς μὴ γονατίζῃ,
μόν' ὁ Τρικουπῆς Ὑπουργοῦ; ἔμπορεῖ νὰ σὰς βλαπτίζῃ.

Εἰς τοῦτον γονατίσετε καὶ τοῦτον προσκυνεῖτε
καὶ τῶν ὑψηλῶν κολλάρων τοῦ τὸ κράτος ἐξυμνεῖτε.
Χάριν ἐκείνου γεύεσθε βυζάστρας ἐξουσίας,
αὐτὸς γιὰ σὰς καὶ Τσάρεβιτς καὶ Τσάρος τῆς Ρωσίας,
ὅπόσοι δ' ἐπροικίσθησαν ἐκ φύσεως μὲ νοῦν
ἐκείνον προσκυνοῦν.

Τοιαῦτα λέγω πρὸς ὑμᾶς νὰ μὴ μετανοήσετε,
κι' ὅποταν ἀπὸ κάμποσα σημεῖα ἐννοήσετε
πῶς τοῦ μεγάλου Τσάρου σας ἡ στρουγγα ξεψυχᾷ
αὐτὸ νὰ σὰς κοστίσῃ,
καὶ τὴν Ἀντιπολίτευσιν φοβοῦμαι μοναχὰ
νὰ μὴ μᾶς γονατίσῃ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ. — Γιχτί δὲν ἦλθες 'στὴ Βουλὴ, μωρὲ κορμὶ χαμένο,
νὰ 'δῆς ταβάνι πᾶνινο κι' ἀστεροκενημένο,
νὰ 'δῆς στολίδι καὶ παπὰ καὶ τήσῃ προκοπὴ
καὶ 'στὸ καθάριον πάτωμα περίφημο ταπί,
χαρτιὰ γαλάζια καὶ λευκὰ ἐκ τῶν στερεωτέρων
κι' ὕψωμα κατακαίνουρι 'στὰς ἑδρας τῶν πατέρων;
Π. — Ἄμμ' τὸ κουδοῦνι;

Φ. — Μάτια μου. ὦς εἶδος εἶναι κόπια
κι' ὅταν βροντᾷ, βρὲ Περικλῆ, βάλτε φωτιὰ 'στὰ τόπια.
Παντοῦ σπαθὶ καὶ τρικαντὸ κι' ὀλόχρυσο σειρήνι,
προβάλλουν κι' οἱ Συνοδικοὶ μὲ τὸν Μητροπολίτη,
'στὸ Προεδρεῖον στέκεται ὁ Κανταρτζῆς μπαστάκας
καὶ Γραμματεῖς ὁ Καρατζᾶς κι' ὁ νέος Καζιμπάκας,
ἐγὼ παραξάπλονται 'στὸ θεωρεῖο μ' ἄνεσι,
ὁ Ράλλης πρῶτος προχωρεῖ ἀντάμα μὲ τὸν Μάνεση,
κι' ὁ Καραπάνος φαίνεται σ' αὐτὸ τὸ πανηγύρι
μαζὶ μὲ τὸν Σταυρόπουλο, μαζὶ μὲ τὸν Καίρη,
ἀπ' ἐξω μούτσουνα πολλὰ, ποῦ τάχρει ἡ πείνα,
μέσα ποικίλων γυναικῶν καπέλα κι' ὀμπρελίνα,
μπαίνουν καὶ βγαίνουν Βουλευταὶ χωρὶς τὸν Δεληγιάννη,
μὲς 'στὴν ἀντάρα φαίνονται καὶ Πρεσβευταὶ καμπόσοι,
καθεὶς τὴν πρώτη του ματιὰ τὴν ρίχνει 'στὸ ταβάνι
μὴν πέσῃ τὸ λινόπικνο καὶ τὸν καταπλακώσῃ.
Ὁ Γερμανὸς τῶν Ἀθηνῶν τὸν ἀγισμὸ μᾶς κάνει
καὶ μᾶς ραντίζει μὲ νερὸ μέσ' ἀπὸ μιὰ λεκάνη,
τὸ Πνεῦμα τὸ τρισάγιον φωτίζει ὅλους κι' ὅλους,
βροντοῦν ἀπ' ἐξω βόμβηρδα, γράν κάσις, μπασαβιόλας,
καὶ μὲς 'στοῦ κόσμου, Περικλῆ, τὸ φουσκωμένο κύμα
βλέπω τὸν ἀγονάτιστο Πρωθυπουργὸ 'στὸ Βῆμα,
διαβάξῃ τὸ Διάταγμα καὶ κατεβαίνει κάτω,
νέκρα μεγάλη καὶ σιγὴ 'στοῦ Λόρδου τὸ φουσκτό
ψιτ ψιτ ἐδῶ, ψιτ ψιτ ἐκεῖ, ἀδίκιοψη μουμουῖρα,
κι' ἡ δεξιὰ μου φαίνεται πῶς τᾶχει 'λίγο σκουῖρα,
ὁ Ράλλης δὲ σηκώνεται ὡς πρῶτος τολμητίας
κι' ἀρχίζει τὰ ξεφωνητὰ περὶ τῆς ἀπαρτίας,
μὰ καθε Κυβερνητικὸς 'στὰ τέσσερα τὸ βᾶζει
καὶ τὸν ἀφίνει μοναχὸ τὸν σβέρκο του νὰ βγάξῃ.
"Ὁλ' ἡ σφριγῶς" ἀριστερὰ θὰ γίνῃ ποίμνη μία
μὴν ἔτσι τὸν ἀλύγιστον ἔμπορσῃ νὰ λυγίσῃ,
κι' ἐφέτος ὅπως γνέμεται ἀπὸ πολλὰ σημεῖα

θαρρῶ πῶς ἡ Κυβέρνησις θὰ κωλυσιεργήσῃ.
Π. — Ἀλήθεια, βρέ, τί γίνεται μὲ τοὺς Ἀνεξαρτήτους;
Φ. — Κόπους γι' αὐτὴν τὴν σύμπραξιν κατέβαλαν ἀτρύτους,
τὰ σπήτριά δὲ τῶν Ἀρχηγῶν ἐπῆραν παγανιὰ
καὶ τέλος τὴν κατάφεραν μὲ χίλια δολοῦ στανειὰ.

Δίνουν μὴ καὶ πᾶν 'στοῦ Ράλλη,
τοῦ χαλοῦνε τὸ κεφάλι,
πάνε καὶ 'στὸν Θεόδωρῃ,
μὰ τοὺς κάνει τὸν βαρὺ,
πάνε καὶ 'στὸν Καραπάνο,
μὰ τοὺς λέν «δὲν εἶν' ἐπᾶνω».

Μὲς 'στὰ δόντια μουμουρίζουν
καὶ 'στοὺς τρεῖς ξαναγυρίζουν,
λένε πῶς τὸ σάπιο σκάφος
δολοῦ κομμάτια θὰ γενῇ,
κι' ὁ Θεόδωρος ἐγγράφως
ἀπαντᾷ πῶς συμφωνεῖ.

Τρεῖς ἀστράπτει, τρεῖς βροντᾷ,
ναὶ κι' ὁ Ράλλης ἀπαντᾷ,
ναὶ τοὺς λέγ' ὑπερηφανῶς
κι' ὁ μακρὺς ὁ Καραπάνος.

Πέρνουν Κάλχαντας σοφοὺς
καὶ πηγαίνουν 'στοῦ Δελφούς,
ἐρωτοῦν καὶ τὸ μαντεῖον
καὶ δὲν φαίνεται ἐναντίον
εἰς τὴν σύμπραξιν τριῶν
τρωγομένων φατριῶν.

Ἐρωτοῦν καὶ τὴν Δωδώνη
καὶ μαθαίνουν κι' ἀπ' ἐκεῖ
πῶς ὁ Λόρδος τὰ κορδώνει
κι' ἄς χαροῦν οἱ νηστικοί.

Νέα πρόδος σημαίνει
μὴ χρά καὶ δολοῦ τρομάραις,
κι' ὅλοι των ἀγαπημένοι
παίζουν τώρα τῆς κουμπάραις.

Κι' ὁ Σωτήρας — ἔγινε μόλα —
ρίχνει κάτω τὰ φακόλα,
βᾶζει μὴ καίνουρι μᾶσκα
καὶ 'στὸ κόμμα λέγει «χάσκα».

Π. — Μὰ κι' ἐγὼ, μωρὲ σαλιάρη,
γιὰ τὰ νῆα τοῦτα πέραν
κατακαίνουρι στηλιχρὶ
καὶ σὲ δέρνω καὶ σὲ δέρνω.

Εὐδὲ 'στὸν ἀνιχνεύει τὸν Ἀθανασίου,
χελουγράφου πρώτης, ὅπου παρθεῖς τὸ βράδυ
ἐστάθη χαροπύνως μὲ τὴν Καλλιόπην,
τὸ γένος Βαλασσάκη, τρεῖς κόμ' ἢ φοῦναίκα,
τοῦ Σκριπὶ δ' ὁ Κουμπιλάκος 'στους γάμους κατεκόπη
γίαν' ἦτανε κουμπάρης μακρὺς μακρὺς σὺν στέκα.

Φίλιππος Παπαδόπουλος σπετασιέρης ἐκ τῶν πρώτων,
κράσι-ῆς Κίνας ἔλαμε, ὅπου θ' ἀφήσῃ κράτον,
τὰ μάλιστα τσιουτικὸν καὶ θρεπτικὸν καὶ σπᾶνιον,
ποῦ δαίρνει καὶ τὸν σκελετὸν νευρώδη κι' ἀρεμάνιον,
κι' ὡς δόφρον δὸς πρὸς ἡμᾶς ὁπέστελες φιάλας
μήπως τὸν ὠτῇ δι' αὐτὸν ὁ Φασουλῆς ὁ τάλας.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προαδείου, κονιορτὸς πολὺς.